

Българи въ Котелъ и пытахъ ги, що имъ е говорилъ той Англичянинъ.

Да дойдимы на Дибичювъ разговоръ съ полномощнїя Българи. Негово Сїятелство военачалникъ Дибичъ прїѣ благоволенно българскїя пълномощны, и къту прочѣте жалба рѣче имъ. „Бѣдни Българи! дѣ сте были прѣди да ся заключи миръ? Сега вѣкы Европѣйцы прѣдставницы сѣ разидохъ, и нищо не можемы извърши за васъ.“ Българи му отговорихъ: „Господарю! Мы незнаяхмы, че ще ся заключи миръ, ни то можахмы да ся извѣстимы о тому обградени отъ всякъ странъ отъ непрїатели.“ Дибичъ имъ отговори: „Важная дѣла бѣдни Българи! нѣ сѣдете си мирни въ ваше отъчѣство! дощѣ врѣмя и за васъ! Сега ся говори за Влашко, Богданско, и Сърбиѣ само, а на повторъ ще бѣди рѣчь и за васъ.“ Българи му отговорихъ: „Господарю, какъ можемы да живѣимы вѣкы въ таѣ земѣ? Ваши войски щомъ ся оттѣгльхъ, Турцы щхъ почна да ны колыхъть рядомъ! Многи отъ наши Българи зѣхъ учяствїе въ вашъ войнъ, какъ то ви е явно, и ради того щхъ пострада вси прочей Българи! Военачалникъ на то отговори. „Не бойте ся! сега вѣкы ще ся издадѣ ферманъ за амнистїѣ (всепрощенїе); никой не може да вы докачи: то ся уговори въ андрїянополскїй миръ.“ Каквѣ амнистїѣ, казвате, господарю? Турцы не слышхъть своего господара султана, они нѣщхътъ нищо отъ това да знахътъ.“ Нѣ що ищите да сторя съ васъ? отговори военачалникъ. „Мы молимы да ны уставите свободны да вършимы и мы що знаимы! Онъ же отговори. „Българи! стоѣте си мирни, че щѣ убърнѣ топове да вы избїѣ азъ! мы имамы съ Европѣ уговоръ, ни единъ народъ турско-подданы да ся не подвигни на уражїе.“ Българи отчяени му рѣкохъ: „По добрѣ, господарю, вы наши единовѣрни и единородни братїя да ны избїйте, нѣжели да ны бїхътъ, и дѣца ни да турчхътъ, и убезчѣстхътъ Турцы!“